www.INN.ir/sport
• سه‌شنبه ۱۲ آبان ۱۴۰۵ • ۲۳ جمادی‌الاول ۱۴۴۸
• سال سی‌ام • شماره ۸۲۵۴
iranvarzeshii
Iran Varzeshi Newspaper

ایران ورزشی

• صاحب امتیاز: خبرگزاری جمهوری اسلامی
• مجری: مؤسسه فرهنگی و مطبوعاتی ایران
• رئیس هیأت مدیره: صادق حسین جابری انصاری
• مدیرعامل و مدیر مسئول : علی متقیان
• سردبیر ارشد مؤسسه: هادی خسرو شاهین
• سردبیر ایران ورزشی: علی جوادی
• تلفن: ۱۴-۸۸۵۰۴۱۱۳ • نمابر: ۸۴۷۱۱۱۷۳
• چاپ: چاپخانه مؤسسه جام جم
• سازمان آگهی‌ها: ۱۸۷۷ ۸۸۵۰۱۳۰۰ - ۸۸۷۴۶۵۸۳
• امور مشترکین: ۸۸۷۴۸۸۰۰ - ۸۸۵۲۱۹۵۴
• نشانی: تهران، خیابان خرمشهر، شماره ۲۰۸
• صندوق پستی: ۵۳۸۸-۱۵۸۷۵

پیام مربیان تیم ملی برای علیدوستی

در میان واکنش‌ها، پیام **امیر قلعه‌نویی**، سرمربی تیم ملی، حال و هوایی ویژه داشت. او با انتشار تصویری قدیمی از گلزنی علیدوستی با پیراهن هما مقابل استقلال در سال ۱۳۶۱، به یکی از قاب‌های خاطره‌انگیز فوتبال ایران بازگشت و نوشت:«ستاره اخلاق فوتبال ایران، در آسمان‌ها بدرخش...» انتخاب این تصویر، ادای احترامی فراتر از یک پیام تسلیت بود؛ بازگشت به روزگاری که علیدوستی با هنرش در مستطیل سبز، بخشی از خاطرات ماندگار فوتبال ایران را رقم می‌زد.

یحیی گل‌محمدی، سرمربی تیم امید نیز در پیام خود بر ابعاد انسانی و فرهنگی شخصیت این پیشکسوت تأکید کرد:«حمید علیدوستی نه‌تنها یک بازیکن بزرگ و پرافتخار، بلکه یک انسان شریف، باسواد و فرهیخته بود. تسلیت به خانواده ورزش ایران، روحت شاد مرد بزرگ.» این کلمات نشان می‌دهد احترام به علیدوستی تنها حاصل کارنامه ورزشی‌اش نبود و شخصیت او نیز در این جایگاه سهمی مهم داشت.

فوتبال ایران یکی از وفادارترین چهره‌هایش را از دست داد

سکوت ابدی نجیب‌زاده

گزارش ویژه

محمدرضا رحیم‌پور
خبرنگار

حمید علیدوستی دیگر به فوتبال ایران بازنمی‌گردد؛ نه به جایگاه تماشاگران و مربیگری، نه به جایگاه تماشاگران و نه به اردوهایی که سال‌های طولانی بخشی از زندگی او بودند. مردی که روزگاری در خط حمله تیم ملی می‌درخشید و سال‌ها بعد در قامت مربی، نسل تازه‌ای از فوتبالیست‌های ایران را پرورش داد، سرانجام پس از ماه‌ها مبارزه با بیماری سرطان، عصر شنبه دهم آبان ۱۴۰۵، در بیمارستان عرفان نیایش تهران بر اثر ایست قلبی چشم از جهان فروبست.

خبر درگذشت او خیلی زود در میان اهالی فوتبال پیچید و اندوهی سنگین بر جامعه ورزش ایران نشاند. چادرملو، آخرین باشگاهی که علیدوستی در آن به عنوان مدیر فنی فعالیت می‌کرد، در ماه‌های پایانی زندگی‌اش نگران وضعیت سلامتی او بود. سعید اخباری، سرمربی این تیم، پس از پیروزی برابر ملوان، در روزهایی که علیدوستی در بیمارستان بستری بود، سه امتیاز مسابقه را به او تقدیم کرد و برای بازگشت سلامتی‌اش آرزوی بهبودی داشت. اما سرنوشت فرصتی برای بازگشت دوباره او به فوتبال باقی نگذاشت.

علیدوستی ۲۱ اسفند ۱۳۳۴ در محله ۱۷ شهریور تهران متولد شد. فوتبال را از تهران‌جوان آغاز کرد و با حضور در هما به یکی از مهاجمان مطرح فوتبال ایران تبدیل شد. او از نسلی بود که برای رسیدن به شهرت و اعتبار، نیازی به پوشیدن پیراهن استقلال یا پرسپولیس نداشت. سال‌های مهمی از دوران بازیگری‌اش را در هما گذراند و همراه این تیم قهرمانی جام باشگاه‌های تهران را هم تجربه کرد. او بعدها برای تیم‌هایی چون دارایی، کشاورز و سایپا نیز به میدان رفت و در سال‌های پایانی دوران بازیگری، با سایپا به قهرمانی رسید. علیدوستی از آن دسته فوتبالیست‌هایی بود که دل کندن از زمین مسابقه برایشان آسان نیست و تا حدود ۴۰ سالگی به بازی ادامه داد. تجربه حضور در فوتبال آلمان و بازی برای زالمروهر نیز بخش متفاوتی از کارنامه حرفه‌ای او بود. علیدوستی در شمار نخستین فوتبالیست‌های ایرانی قرار گرفت که پس از انقلاب اسلامی تجربه بازی در فوتبال اروپا را به دست آوردند.

> علیدوستی بین سال‌های ۱۹۷۷ تا ۱۹۸۶ عضو تیم ملی ایران بود. حاصل حضور او در تیم ملی، ۲۷ بازی و ۱۵ گل بود. او در جام ملت‌های آسیا ۱۹۸۰ و ۱۹۸۴ و بازی‌های آسیایی ۱۹۸۲ و ۱۹۸۶ برای ایران به میدان رفت و در کنار چهره‌هایی چون ناصر محمدخانی، بخشی از خاطرات فوتبال ایران در دهه‌های ۵۰ و ۶۰ را ساخت

از پیراهن ملی تا نیمکت مربیگری

علیدوستی بین سال‌های ۱۹۷۷ تا ۱۹۸۶ عضو تیم ملی ایران بود. حاصل حضور او در تیم ملی، ۲۷ بازی و ۱۵ گل بود. او در جام ملت‌های آسیا ۱۹۸۰ و ۱۹۸۴ و بازی‌های آسیایی ۱۹۸۲ و ۱۹۸۶ برای ایران به میدان رفت و در کنار چهره‌هایی چون ناصر محمدخانی، بخشی از خاطرات فوتبال ایران در دهه‌های ۵۰ و ۶۰ را ساخت.

پایان دوران بازیگری برای او به معنای خداحافظی با فوتبال نبود. علیدوستی مسیر مربیگری را انتخاب کرد و با جدیت به دنبال افزایش دانش فنی خود رفت. دریافت بالاترین مدارک مربیگری در آسیا و اروپا بخشی از این مسیر بود. هما، پیکان، سایپا، تراکتور و سرخپوشان از جمله تیم‌هایی بودند که در مقاطعی هدایت آن‌ها را بر عهده گرفت. او همچنین در فوتبال ملی، سرمربی تیم‌های نوجوانان و جوانان ایران شد. شاید مهم‌ترین ویژگی دوران مربیگری علیدوستی، نگاه متفاوتش به تربیت بازیکنان جوان بود. او اعتقاد داشت فوتبال تنها به پاس، شوت، دریبل و تاکتیک خلاصه نمی‌شود. بازیکن باید مطالعه کند، بیندیشد و شناخت گسترده‌تری از جهان پیرامون خود داشته باشد.

کتاب بخش ثابتی از زندگی او بود. در اردوها مطالعه می‌کرد و بازیکنانش را نیز به کتابخوانی تشویق می‌کرد. او باور داشت ساختن یک فوتبالیست خوب، بدون توجه به شخصیت و جهان فکری او امکان‌پذیر نیست. برای علیدوستی، مربیگری تنها انتقال دانش فنی نبود؛ مسئولیتی برای پرورش انسان‌هایی آگاه‌تر و توانمندتر نیز به شمار می‌رفت.

میراثی فراتر از فوتبال

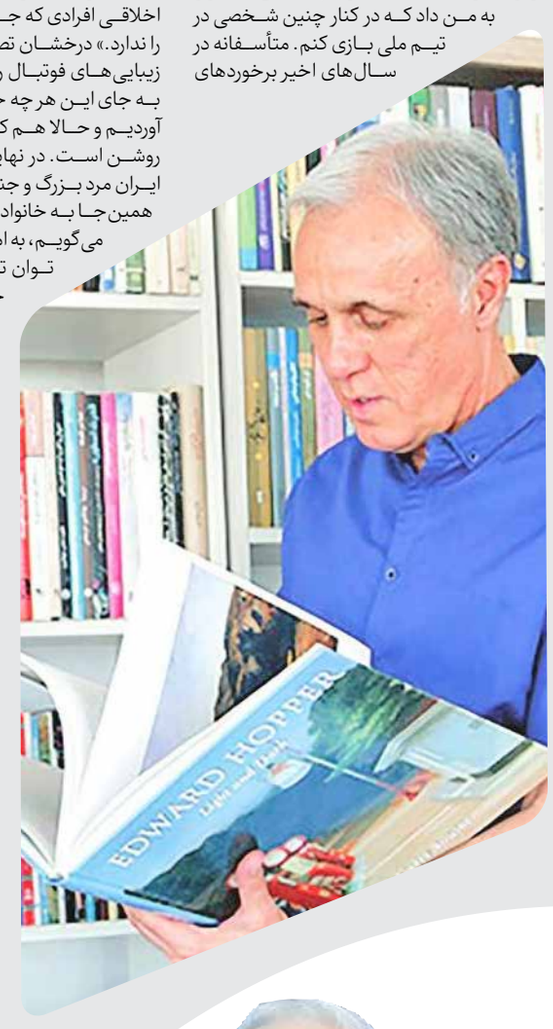
حمید علیدوستی از نسلی بود که فوتبال را با عشق آغاز کرد، با پیراهن تیم ملی به افتخار رسید و پس از پایان بازیگری، سال‌های بسیاری از عمر خود را صرف آموزش نسل‌های بعدی کرد. شاید دیگر صدایش از کنار نیمکت به گوش نرسد و در اردوهای تیم‌های پایه کتابی در دست نداشته باشد، اما خاطره گل‌هایش، سال‌های حضورش در هما، تجربه فوتبال در آلمان و تلاش‌هایش در عرصه مربیگری در حافظه فوتبال ایران باقی خواهد ماند. فوتبال ایران یکی از چهره‌های ارزشمند خود را از دست داد؛ مردی که باور داشت فوتبال، پیش از آنکه بازی با توپ باشد، مدرسه‌ای برای ساختن انسان است. بدرود حمید علیدوستی؛ نام تو در تاریخ فوتبال ایران و خاطره شاگردانت زنده خواهد ماند.

ابراهیمی: حمید همیشه شاگرد ممتاز من خواهد بود

ناصر ابراهیمی، پیشکسوت فوتبال و مربی سال‌های دور تیم ملی با اشاره به درگذشت شاگردش حمید علیدوستی در تیم ملی گفت: «واقعاً از شنیدن خبر تلخ درگذشت شاگرد قدیمی‌ام حمید علیدوستی شوکه شدم چون شاگردی را از دست دادم که از هر نظر بهترین بود. من ۳۵ سال پیش مربی او بودم و در این زمان طولانی همیشه از طریق تلفنی و یا حضوری با همدیگر در ارتباط بودیم و جویای حال همدیگر بودیم.» او به صحبت‌های خود این گونه ادامه داد: «مهمترین عاملی که باعث شد تا علیدوستی دچار بیماری شود، تنهایی او بود، او پسرش و همسرش را از دست داد و در این سال‌ها به تنهایی زندگی کرد و همین باعث شد تا او را از دست بدهیم. فوتبال ایران مرد اخلاق را از دست داد و این ضایعه بزرگی است برای فوتبال ما که امثال اشخاصی همچون دهداری‌ها را داشتیم. مرحوم علیدوستی یکی از همین دهداری‌ها بود که اخلاق را اولویت اول‌شان می‌دانستند. انسان‌های خویشتنداری که در مواقع فقدان‌شان، نامی از آنها می‌بریم و به سرعت آنها را فراموش می‌کنیم.» ابراهیمی در خصوص بیان خاطره‌ای خاص از آن مرحوم این گونه پاسخ داد: «در دوران حضورش در زمین و خارج از زمین فوتبال هیچ گاه ندیدم که صدای ایشان بلند شود و از نظر حرفه‌ای هم ایشان جزو بهترین‌های آن دورانی بودند که فوتبال بازی می‌کردند. مرحوم علیدوستی در دوران مربیگری در تیم امید و سایر تیم‌ها هم انسان بسیار فهیم و شریفی بود. در جام ملت‌های آسیا ۱۹۸۴ یک تیم رؤیایی داشتیم که آن تیم می‌توانست قهرمان شود اما متأسفانه مصدومیت حمید علیدوستی باعث شد آن قهرمانی از دست برود و این خاطره تلخ سال‌ها در ذهن علیدوستی ماند.» این مربی اسبق به صحبت‌های خود اینگونه پایان داد: «باید اعتراف کرد که فوتبال ایران یکی از بهترین بازیکنان و یکی از شریف‌ترین انسان‌های خود را از دست داد. این ضایعه آنقدر تلخ است که نمی‌دانم چگونه به خانواده حمید تسلیت بگویم. چنین انسان‌های بزرگی هیچ گاه مرگ‌شان هم باعث فراموشی‌شان نمی‌شود. او را هنوز هم شاگرد ممتازم می‌دانم و به داشتن او افتخار می‌کنم.»

درخشان: علیدوستی جنتلمن واقعی بود

حمید درخشان، بازیکن اسبق تیم ملی فوتبال در خصوص درگذشت مرحوم حمید علیدوستی بیان داشت: «حمیدخان یک بازیکن باکیفیت و یک جنتلمن واقعی بود. در زمانی که در کنار ایشان بازی می‌کردم از نحوه بازی او لذت می‌بردم و در این زمان تلخ همیشه همین خاطرات زیبا در ذهن من خطور می‌کند تا کمی به این درد بزرگ تسکین دهم. حمیدخان علیدوستی عزیز توانایی‌های بالایی داشت و در زمان بازیگری حقیقتاً یک فوتبالیست استثنایی محسوب می‌شد.» او در ادامه بیان داشت: «او فردی با شخصیت عالی و باکلاس بود و تمامی خصوصیات یک فرد جنتلمن را داشت و از خداوند متعال ممنونم که این افتخار را به من داد که در کنار چنین شخصی در تیم ملی بازی کنم. متأسفانه در سال‌های اخیر برخوردهای خوبی با برخی از پیشکسوتان فوتبال کشورمان همچنین آن مرحوم که فاخر و ماندگار هستند، نمی‌شود و همین موضوع باعث شده تا برخی از بی‌مهری‌ها عادی شود.» این بازیکن اسبق تیم ملی به صحبت‌های خود این‌گونه ادامه داد: «ما نتوانستیم از شخصیت مرحوم علیدوستی استفاده کنیم و همیشه داشته‌های‌مان را از دست داده‌ایم. همیشه خواستیم که افراد را سرکوب کنیم و به داشته‌های فنی و اخلاقی‌مان بی‌احترامی کنیم. همیشه به این فکر می‌کنیم که چنین شخصیت‌هایی را از یاد ببریم و متأسفانه این موضوع در فوتبال ما به یک بیماری مسری خطرناک تبدیل شده است. فوتبال ما توان توسعه خصوصیات فنی و اخلاقی افرادی که جزو مفاخر فوتبال هستند را ندارد.» درخشان تصریح کرد: «کی توانستیم زیبایی‌های فوتبال را به نمایش بگذاریم؟ به جای این هر چه حاشیه بود را به فوتبال آوردیم و حالا هم که حال و روز فوتبال‌مان روشن است. در نهایت باید بگویم که فوتبال ایران مرد بزرگ و جنتلمنی را از دست داد و از همین‌جا به خانواده محترم ایشان تسلیت می‌گویم، به امید روزی که فوتبال ایران توان تربیت اشخاصی همچون حمیدخان علیدوستی را داشته باشد.»

مردی که عاشق کتاب، موسیقی و هنر بود

آقای خاص فوتبال ایران

علیدوستی در زندگی شخصی نیز از فوتبال فاصله نمی‌گرفت اما خودش را به فوتبال محدود نکرده بود. علاقه‌اش به کتاب، موسیقی و هنر از او چهره‌ای متفاوت در میان فوتبالیست‌های هم‌نسلش ساخته بود.

او با نادره حکیم‌اللهی، مجسمه‌ساز، ازدواج کرد و دخترش ترانه بعدها به بازیگری شناخته‌شده در سینمای ایران تبدیل شد. علاقه علیدوستی به موسیقی در روایت‌هایی درباره انتخاب نام دخترش نیز بازتاب داشته است؛ «ترانه» نامی که گفته می‌شود با علاقه او به موسیقی ارتباط داشت.

بخش‌هایی از زندگی این فوتبالیست سال‌ها بعد در مستند «سمفونی حمید» نیز روایت شد. فیلمی به کارگردانی و نویسندگی جعفر صادقی که در سال ۱۴۰۰ در افتتاحیه جشنواره سینماحقیقت به نمایش درآمد و در آن، علاوه بر چهره‌های فوتبال، ترانه علیدوستی نیز حضور داشت. این مستند تنها روایتی از یک فوتبالیست قدیمی نبود؛ تلاشی بود برای ثبت زندگی مردی که فوتبال در زندگی‌اش جایگاه مهمی داشت، اما تمام زندگی‌اش نبود.

یک فقدان قدیمی‌تر

در زندگی شخصی علیدوستی، فوتبال تنها نقطه عطف نبود. او در دهه ۸۰ یکی از تلخ‌ترین اتفاقات زندگی‌اش را تجربه کرد؛ مرگ پسرش در جریان مراسم چهارشنبه‌سوری.

این اتفاق ضربه سنگینی به او و همسرش وارد کرد و برای سال‌ها بخشی از زندگی خانوادگی آنها را تحت تأثیر قرار داد. علیدوستی درباره زندگی شخصی‌اش کمتر اهل هیاهو بود. همان‌طور که در فوتبال نیز بیشتر به کارش شناخته می‌شد تا مصاحبه‌ها و حضورهای پررنگ رسانه‌ای، در زندگی شخصی نیز ترجیح می‌داد فاصله‌ای میان زندگی خصوصی و فضای عمومی را حفظ کند.

سال‌های آخر در فوتبال

در سال‌های اخیر، علیدوستی همچنان از فوتبال جدا نشده بود. همکاری با چادرملو اردکان در سمت مدیر فنی، آخرین فصل حضور حرفه‌ای او در این ورزش بود.

در این دوره، نقش او دیگر نقش مهاجم گلزن دهه‌های گذشته نبود. تجربه چند دهه حضور در فوتبال، این بار در قالب مشاوره، مدیریت فنی و انتقال تجربه به کار گرفته می‌شد. اما بیماری به تدریج شرایط را تغییر داد. سرطان، ماه‌های پایانی زندگی او را تحت تأثیر قرار داد. خبرهایی درباره وضعیت جسمانی‌اش در میان اهالی فوتبال دست‌به‌دست می‌شد و همکاران و دوستانش امیدوار بودند او بار دیگر به فوتبال برگردد. پیروزی چادرملو مقابل ملوان و تقدیم آن مسابقه به علیدوستی، یکی از آخرین نشانه‌های همین امید بود اما عصر دهم آبان، این امید پایان یافت.

بیشتر از یک آمار

وقتی قرار باشد کارنامه یک فوتبالیست مرور شود، معمولاً آمارها اولین چیزهایی هستند که به چشم می‌آیند، تعداد بازی، تعداد گل، تیم‌ها، جام‌ها و سال‌های حضور در تیم ملی.

در مورد علیدوستی، این اعداد روشن‌اند، ۲۷ بازی ملی، ۱۵ گل، حضور در دو دوره جام ملت‌های آسیا، دو دوره بازی‌های آسیایی، سال‌ها حضور در فوتبال باشگاهی، تجربه بازی در آلمان و بعدتر سال‌ها فعالیت در مربیگری اما این اعداد همه داستان نیستند. علیدوستی متعلق به نسلی بود که فوتبال را پیش از انفجار رسانه‌ای امروز تجربه کرد. ستاره شدن برای آنها با حضور روزانه در شبکه‌های اجتماعی یا تیترهای متعدد رسانه‌ها اتفاق نمی‌افتاد. کیفیت بازی و رفتاری که در طول سال‌ها از خود نشان می‌دادند، سرمایه اصلی‌شان بود. او هم از همین مسیر شناخته شد.

چرا نام علیدوستی ماند؟

در سال‌هایی که فوتبال ایران تغییرات زیادی را تجربه کرده، بسیاری از چهره‌های نسل‌های گذشته کم‌کم از حافظه عمومی فاصله گرفته‌اند. بعضی‌ها با یک مسابقه یا یک گل به یاد آورده می‌شوند و بعضی دیگر با یک قهرمانی. علیدوستی اما برای بسیاری از اهالی فوتبال، با مجموعه‌ای از ویژگی‌ها به یاد خواهد ماند. مهاجمی که برای هما بازی کرد و به تیم ملی رسید؛ بازیکنی که فوتبال اروپا را تجربه کرد؛ مربی‌ای که به تیم‌های مختلف رفت؛ مربی تیم‌های پایه‌ای که بازیکنانش را به کتاب خواندن تشویق می‌کرد؛ و مدیری فنی که تا سال‌های پایانی عمر همچنان در فوتبال فعال بود. اینها در کنار هم، تصویری متفاوت از او ساخته‌اند.

برای همین، توصیف‌هایی مانند «بااخلاق»، «فرهنگی» و «جنتلمن» در واکنش به خبر مرگ او بارها تکرار شد. این واژه‌ها البته در سوگ چهره‌های ورزشی زیاد استفاده می‌شوند، اما درباره علیدوستی بخشی از خاطرات همکاران و شاگردانش نیز همین ویژگی‌ها را روایت می‌کند.

فوتبال ایران، یک چهره آرام را از دست داد

مرگ حمید علیدوستی را نمی‌توان صرفاً با پایان زندگی یک مهاجم سابق تیم ملی توضیح داد. او نزدیک به نیم قرن با فوتبال ایران زندگی کرد؛ ابتدا در زمین، بعد روی نیمکت و در سال‌های پایانی در مدیریت فنی.

در این مسیر، فوتبال برای او فقط مسابقه نبود. مطالعه، آموزش و هنر هم بخشی از جهانش بودند و همین موضوع باعث شد تصویرش از یک بازیکن قدیمی فراتر برود. حالا آن نسل از فوتبال ایران، یکی دیگر از چهره‌های شناخته‌شده خود را از دست داده است. حمید علیدوستی رفت؛ با کارنامه‌ای که در آن ۱۵ گل ملی، قهرمانی‌های باشگاهی، تجربه لژیونری و سال‌ها مربیگری ثبت شده است. اما آنچه احتمالاً بیش از همه از او باقی می‌ماند، نه یک عدد و نه یک جام است؛ خاطره فوتبالیستی است که تلاش کرد میان موفقیت ورزشی و زندگی فرهنگی فاصله‌ای نبیند.

فوتبال ایران در سال‌های آینده همچنان بازیکن و مربی خواهد داشت، مهاجم گل خواهد زد و جام‌های تازه‌ای بالای سر خواهد رفت. اما آدم‌هایی که بتوانند هم‌زمان در زمین بازی کنند، بیاموزند، آموزش دهند و بیرون از زمین نیز هویت مستقلی داشته باشند، همیشه به این سادگی پیدا نمی‌شوند. علیدوستی یکی از آنها بود. او عصر دهم آبان ۱۴۰۵ از فوتبال ایران جدا شد؛ اما بخشی از تاریخ این فوتبال، با نام او نوشته شده است. با وجود اینکه حمید علیدوستی، مهاجم سابق تیم ملی، مربی و مدیر فنی، در ۷۰ سالگی درگذشت؛ فوتبال ایران حالا باید با خاطره مردی ادامه دهد که برای ماندگار شدن، تنها به گل‌هایش تکیه نکرد.

> بخش‌هایی از زندگی این فوتبالیست سال‌ها بعد در مستند «سمفونی حمید» نیز روایت شد. فیلمی به کارگردانی و نویسندگی جعفر صادقی که در سال ۱۴۰۰ در افتتاحیه جشنواره سینماحقیقت به نمایش درآمد و در آن، علاوه بر چهره‌های فوتبال، ترانه علیدوستی نیز حضور داشت. این مستند تنها روایتی از یک فوتبالیست قدیمی نبود؛ تلاشی بود برای ثبت زندگی مردی که فوتبال در زندگی‌اش جایگاه مهمی داشت، اما تمام زندگی‌اش نبود

از واکنش‌های چهره‌های فوتبال تا بیانیه‌های باشگاه‌ها و نهادهای ورزشی

ستاره‌ای از جنس نجابت و اصالت

علیرضا بیرانوند هم با انتشار تصویری از علیدوستی، از او به‌عنوان الگویی واقعی در فوتبال و زندگی یاد کرد و نوشت: «روحتون شاد آقای علیدوستی عزیز. ما شما رو از یاد نمی‌بریم. شما، هم در زمین فوتبال و هم در زندگی یک الگوی واقعی برای همه ما بودین. جای خالی شما هرگز پر نمیشه و با رفتنتون این غم بزرگ در دل همه ما موندگاره.»

احمدرضا عابدزاده نیز با انتشار تصویری از علیدوستی و چند قلب مشکی، با واژه کوتاه «تسلیت» به این ضایعه واکنش نشان داد.

وحید هاشمیان، مهاجم پیشین تیم ملی هم از دیگر چهره‌هایی بود که پیام تسلیت منتشر کرد.

در سطح نهادی، **فدراسیون فوتبال** با انتشار پیامی از سوی اعضای تیم ملی، درگذشت علیدوستی را فقدانی بزرگ برای ورزش کشور دانست و او را «مردی از نسل اصالت و اندیشه» توصیف کرد؛ فوتبالیستی باهوش، تکنیکی و خلاق که با شخصیت مستقل، منش متین و دلبستگی به ادبیات و هنر، چهره‌ای متمایز در فوتبال ایران بود.

وزارت ورزش و جوانان نیز در پیام رسمی خود، از علیدوستی به‌عنوان یکی از چهره‌های خوشنام فوتبال ایران یاد کرد و بر منش حرفه‌ای، شخصیت فرهنگی و احترام او به ارزش‌های اخلاقی تأکید داشت؛ ویژگی‌هایی که جایگاهی فراتر از میدان رقابت برای او رقم زده بود.

باشگاه‌های فوتبال نیز هر کدام به زبان خود در سوگ این چهره نامدار شریک شدند. **استقلال** درگذشت پیشکسوت خوشنام و مربی سازنده فوتبال ایران را تسلیت گفت.

تراکتور نیز با انتشار پیامی به نقل از سید حجت کریمی، مدیرعامل باشگاه، از افتخارات ملی و همکاری علیدوستی با این مجموعه یاد کرد و تلاش‌های ارزشمند او را ماندگار دانست.

در میان پیام‌های باشگاهی، بیانیه **آلومینیوم اراک** لحنی متفاوت و ادبی داشت. این باشگاه نوشت:«مرد اخلاق تاریخ فوتبال ایران درگذشت. سوت پایان برای یکی از نجیب‌ترین و فنی‌ترین چهره‌های فوتبال ایران نواخته شد و یکی از اصیل‌ترین نام‌های ورزش کشور به ابدیت پیوست.» باشگاه آلومینیوم در ادامه، از علیدوستی به‌عنوان مردی فرهیخته و اندیشمند یاد کرد که بازی را با وقار، تفکر و انسانیت معنا می‌کرد و بی‌اعتنا به جنجال‌ها، سال‌های حضورش در فوتبال را به نمایشگاهی از منش و افتخار تبدیل ساخت.

ذوب‌آهن اصفهان نیز با تسلیت به خانواده علیدوستی، جامعه ورزش و هواداران فوتبال، از او به‌عنوان یکی از مفاخر خوشنام و بااخلاق این رشته یاد کرد. باشگاه **خیبر خرم‌آباد** هم با ابراز همدردی با خانواده آن مرحوم و چادرملو اردکان، برای او طلب رحمت و مغفرت کرد. اما شاید احساسی‌ترین واکنش متعلق به **چادرملو اردکان**، آخرین باشگاهی بود که علیدوستی در آن فعالیت داشت. این باشگاه در پیامی کوتاه نوشت:«خداحافظ حمید خان.» جمله‌ای موجز که بیش از هر بیانیه مفصلی، حس پایان یک همراهی و دلتنگی برای چهره‌ای را منتقل می‌کرد که بخشی از خاطرات این مجموعه با نام او گره خورده بود.

سازمان لیگ فوتبال ایران نیز با انتشار پیامی، درگذشت این پیشکسوت را تسلیت گفت و به جمع نهادهای ورزشی سوگوار پیوست. مجموع این واکنش‌ها، تصویری روشن از جایگاه حمید علیدوستی در فوتبال ایران به نمایش گذاشت. او از نسلی بود که فوتبال را تنها در نتیجه، قهرمانی و شهرت خلاصه نمی‌کرد؛ نسلی که کیفیت بازی، تفکر، منش فردی و احترام به فرهنگ را نیز بخشی از هویت یک ورزشکار می‌دانست.